

Önmagában az, hogy a munkavállaló a munkaköri feladatait önállóan végzi, és ezzel összefüggésben döntés-előkészítési feladatokat is ellát, nem teszi az új Mt. 208. (1) bekezdés szerinti vezetővé. Ezért az indokolás nélkül kiadott munkáltatói felmondás jogellenes [2012. évi LXXXVI. tv. 2. § (1) bek., 2. § (2) bek.; 2012. évi I. tv. 208. (1), (2) bek., 66. § (1) bek. 82. § (2) bek.].

- [1] A felperes keresete az alperes által közölt felmondás jogellenességének megállapítására, ennek jogkövetkezményeként kártérítés megfizetésére, az alperes elmaradt prémium megtérítésére kötelezésére irányult. Az alperes a viszontkeresetében 692.159 forint kártérítés megfizetésére kérte a felperes kötelezését.
- [2] A közigazgatási és munkaügyi bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes jogellenesen szüntette meg a felperes munkaviszonyát. Kötelezte az alperest a felperes javára 4.800.000 forint kártérítés, és ennek 2012. május 1-jétől járó törvényes kamata, valamint 284.658 forint prémium és ennek 2012. október 16-ától, továbbá 71.476 forint és ennek 2012. november 7-étől járó törvényes kamata megfizetésére. Az alperes viszontkeresetét elutasította.
- [3] Az irányadó tényállás szerint a felek 2012. január 31-én kötöttek munkaszerződést értékesítési és marketing munkatárs munkakörre vonatkozóan, havi (bruttó) 400.000 forint személyi alapbérrel. A munkaszerződés 1. számú melléklete szerint a felperes prémiumra jogosult. A prémiumfeladatok teljesítéséül az aktuális gazdasági év marketingtervének adatait, valamint a K. Fürdő, és a K. Élmenyfürdő és Csúszdapark jegy- és bérletértékesítéseiből származó, minden naptári hónap végén összesített bevételi bizonylatok főösszegét veszik alapul, melynek 3 havi összege összeszámítása eredményeként kapott összeg 0,5 %-a a prémium azzal, hogy annak mértéke nem haladhatja meg a munkavállaló negyedéves időszakra eső nettó

alapbérének az 50 %-át.

- [4] A felperes a 2012. év első és második elszámolási időszakára vonatkozóan a prémiumot megkapta, azonban a 2012. július-augusztus-szeptember hónapra, valamint az október hónapra járó prémium összeget nem fizették ki.
- [5] A felek a munkaszerződést akként módosították 2012. március 30-án, hogy a felperes munkaköre értékesítési és marketing igazgatóra változott. Vele szemben a munkáltatói jogkört az ügyvezető igazgató gyakorolta, közvetlen felettese a gazdasági igazgató volt.
- [6] 2012. február 14-én az Artisjus Magyar Jogvédő Iroda Egyesület munkatársával a felperes bejárást végzett a fürdő megnyitását követően, és adatszolgáltatási lapot töltöttek ki, amelyet a felperes írt alá használói részről. 2012. július 10-én a felperes által az adatlap kitöltése az Uszoda Gyógyfürdő Aquaparkra vonatkozóan is megtörtént. Az alperes az Artisjus Magyar Jogvédő Egyesületnek 2012. február 14. és június 16. között zenefelhasználási díjként 692.159 forintot fizetett ki.
- [7] 2012. október 2-án az alperes a munkaviszonyt 2012. november 1-jével felmondta. Rögzítette, hogy a felperes vezető állású munkavállalónak minősül, ezért a munkaviszonya indokolás nélkül is felmondható.
- [8] A felperes a keresetében vitatta, hogy vezető állású munkavállalónak minősülne, ezért a felmondás jogellenes.
- [9] Az alperes az ellenkérelmében előadta, hogy a felperes vezető állású munkavállaló volt, mert önállóan volt jogosult a K. Fürdő vonatkozásában megrendeléseket leadni, teljesítéseket visszaigazolni, a szerződések feltételeit megtárgyalni, azokat előkészíteni, bár a szerződések aláírására nem volt jogosult.
- [10] A prémiummal kapcsolatban kifejtette, hogy az első- és a

második elszámolási időszakra bruttó bevételből számították ki a prémium összegét, így a felperes az áfa után is kapott prémiumot, ami szabálytalan volt. Ekként többletkifizetés keletkezett, így a további prémiumra nem tarthat igényt.

- [11] *A viszontkereset jogalapjaként előadta, hogy a felperes az Artisjus Magyar Jogvédő Iroda Egyesületnek adatszolgáltatást nyújtott, amellyel szerződés jött létre, ennek alapján az alperesnek zenefelhasználási jogdíj fizetési kötelezettsége keletkezett, bár nála zeneszolgáltatás nem történt.*
- [12] *A felperes a viszontkereset elutasítását azért kérte, mert volt a K. Fürdő és Csúszdaparkban zeneszolgáltatás, az alperes és a G. Rádió között 2012. június 16-ától kezdődően megállapodás jött létre. Vitatta, hogy az adatszolgáltatással szerződést kötött, de arra az alperes előzetes engedélyével került sor.*
- [13] *Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes a munkaszerződés megkötésekor és a módosításakor hatályos 1992. évi XXII. törvény (régi Mt.), de a munkaviszony megszüntetésekor hatályos 2012. évi I. törvény (új Mt.) alapján sem minősül vezető állású munkavállalónak. Mindkét jogszabály előírásai szerint ugyanis a vezető állású munkavállaló a munkáltató vezetője, valamint annak helyettese, illetve a munkáltató más munkavállalói akkor, ha e körülményről írásban tájékoztatják. Az új Mt. rendelkezései szerint pedig szükséges továbbá, hogy a munkavállaló megfelelő mértékű alapbérrel rendelkezzen [régi Mt. 188. § és 188/A. § (1) bekezdés, új Mt. 208. § (1) és (2) bekezdés].*
- [14] *A felperes azonban nem volt az alperes vezetője, sem pedig annak közvetlen helyettese, és a munkáltató sem minősítette őt vezetőnek. Mindezekből következően a jogviszonyát a munkáltató jogellenesen szüntette meg indokolás nélkül [új Mt. 65. § (1) bekezdés, 66. § (1) - (2) bekezdés]. A jogellenességre alapított kártérítés összecszerűségét az*

alperes nem vitatta, így a keresetnek megfelelően kötelezte az alperest annak megfizetésére.

- [15] *A prémiummal kapcsolatban kifejtette, hogy a megállapodásban nem szerepel, hogy bruttó vagy nettó összegben értendő árbevétel szolgál a számítás alapjául, azonban ilyen esetben általában a bruttó összeget kell figyelembe venni. Az alperes azonban a prémium összegszerűségét, és az után a kamat kezdő időpontját és mértékét nem vitatta.*
- [16] *Az alperes viszontkeresetét az új Mt. 179. §-a, valamint a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. (Szjt.) 25 - 26. és 90. §-a alapján utasította el. Az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a felperes a munkaviszonyból származó kötelezettségének megszegésével kárt okozott. Megállapítható volt, hogy a K. Strandfürdő és Aquapark területén a zene lejátszására és annak hangosítására alkalmas technikai eszközöket telepítettek, valamint hogy az alperes folyamatosan eleget tett a szerzői jogdíjfizetési kötelezettségének. Amennyiben erre zeneszolgáltatás hiányában nem volt kötelezettsége, úgy e kifizetéseket nem teljesítette volna.*
- [17] *Az alperes fellebbezése folytán eljáró bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.*
- [18] *A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által a Pp. 206. § (1) bekezdésnek megfelelően megállapított tényállást tekintette irányadónak. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság tájékoztatta a feleket a bizonyítási teherről, és tételesen felhívta az alperest annak bizonyítására, hogy a felperes vezető állású munkavállalónak minősül, a prémiumfeltételeknek nem tett eleget, illetve hogy az alperesnek szándékosan kárt okozott.*
- [19] *Az elsőfokú bíróság helytállóan fejtette ki, hogy a felperes nem minősült sem a régi, sem az új Mt. rendelkezései szerint vezető állású munkavállalónak.*

- [20] A felperest a munkaviszonya létesítésekor az alperes nem tájékoztatta arról, hogy vezetőnek minősülne, illetve a munkaszerződés módosításakor sem kérte erre vonatkozó hozzájárulását, és ekkor sem tájékoztatta arról, hogy vezetőnek minősíti. Így a felperes a régi Mt. rendelkezései alapján nem tekinthető vezetőnek.
- [21] Az új Mt. hatályba lépésekor a munkáltató újabb intézkedést nem hozott, és az új Mt. hatálya alatt sem minősült a felperes a jogszabály erejénél fogva vezető állású munkavállalónak. A felperes közvetlen felettese a gazdasági igazgató volt, nem pedig az ügyvezető igazgató, és egyetlen esetben sem volt jogosult a felperes az ügyvezető igazgatót helyettesíteni.
- [22] Az alperes arra vonatkozóan tett tanúbizonyítási indítványt, hogy a felperes vezető állású munkavállalónak minősül. Az utolsó tárgyaláson azonban ezen indítványát visszavonta, de ha azt fenn is tartotta volna, nem lett volna indokolt a tanúk meghallgatása, minthogy önmagában abból, hogy a felperes velük különböző tárgyalásokat folytatott, még nem következik a felperes vezető állású munkavállalóvá minősítése.
- [23] Miután a felperes nem minősült vezető állású munkavállalónak, csak indokolással lehetett volna a munkaviszonyát felmondani. Ennek elmaradása miatt a munkáltató intézkedése jogellenes. A jogkövetkezményként megítélt kártérítés körében helytállóan hivatkozott az elsőfokú bíróság arra, hogy az alperes az összecszerűséget nem vitatta, erre az utolsó tárgyaláson határozott kijelentést tett, amin nem változtat az, hogy a korábbiak során voltak az összecszerűséggel kapcsolatban különböző indítványai.
- [24] Az alperes többszöri felhívás ellenére sem bizonyította, hogy a felperes a prémiumkövetelményeknek nem tett eleget. Ezért a másodfokú eljárás során alappal nem hivatkozhat arra, hogy a

felperes a marketingfeladatokat nem látta el. Erre vonatkozó bizonyítási indítvány előterjesztésére a fellebbezésben nem került sor, a másodfokú eljárásban pedig már ennek nincs helye.

- [25] *Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy ha az alperes csak a nettó összegű bevétel után kívánta volna premizálni a felperest, ekként kellett volna megfogalmazni a prémiumkitűzést. Az alperes a későbbiek során kísérletet tett a prémiummegállapodás ekkénti módosítására, azonban ahhoz a felperes nem járult hozzá. Annak nincs jelentősége, hogy a premizálással kapcsolatos megállapodást megelőző tárgyalásokat kivel folytatta a felperes, minthogy a megállapodás a felperes és az alperes között jött létre.*
- [26] *A viszontkeresettel kapcsolatban az alperes fellebbezése konkrét kifogásokat nem tartalmaz, nem állapítható meg, hogy e tekintetben miért kéri az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását. Az alperesnek azonban nem sikerült bizonyítania, hogy a felperes szándékosan kárt okozott. A bizonyítékokból csak az volt megállapítható, hogy a felperes az alperes engedélyével az Artisjus képviselőjével bejárta a fürdő területét, és aláírta az adatszolgáltatási lapot, az alperes pedig folyamatosan fizette a jogdíjat.*
- [27] *Az alperes a felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésével a felperes keresetét elutasítva az alperes viszontkeresetének helyt adó ítélet meghozatalát kérte. Másodlagosan a jogerős ítélet elsőfokú ítéletre is kiterjedő hatályon kívül helyezésével az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását indítványozta.*
- [28] *Álláspontja szerint a jogerős ítélet indokolása és a tényállás megállapítása a Pp. 221. § (1) bekezdésébe ütközik. Több olyan megállapítást tartalmaz, amely a felek előadásaival, az eljárás során csatolt iratokkal ellentétes.*

Nem tulajdonított a törvényszék kellő jelentőséget annak, hogy a felperessel a fizetésében és a prémiummal kapcsolatban a gazdasági társaságokért felelős alpolgármester állapodott meg a 2006. évi IV. törvény 22. § (3) bekezdés szerint függetlenül attól, hogy a munkaszerződést és annak módosítását az ügyvezető írta alá.

- [29] Alaptalan azon megállapítás, hogy az alperes nem vitatta a kártérítés összegét. A tárgyalásról felvett jegyzőkönyv szerint eltúlzottnak ítélte az új Mt. 82. § (2) bekezdésre alapított kártérítési követelést kérve a felperes kárenyhítési kötelezettsége megtartásának vizsgálatát.
- [30] A prémiummal kapcsolatosan mind a jogalapot, mind az összegszerűséget vitatta, így a 2012. december 29-ei ellenkérelmében is hivatkozott arra, hogy a felperes a prémiumfizetés feltételei közül a marketingtervre vonatkozó feltételnek nem tett eleget.
- [31] A felperes vezető állású státusza és a felmondás jogellenessége vonatkozásában a bizonyítékok téves mérlegelése történt. Az új Mt. 210. § (1) bekezdés a) pontja alapján került sor a munkaviszony megszüntetésére. A felperes az új Mt. 208. § (1) bekezdés alapján, mint a munkáltató vezetőjének közvetlen irányítása alatt álló és - részben vagy egészben - helyettesítésére jogosított munkavállaló volt. Ezt a 2012. május 30-án kelt munkaszerződés-módosítás is tartalmazza, miszerint kapcsolattartási, szervezési feladatokat lát el a K. Fürdő bérlőivel, szervezi és irányítja a recepciós munkatársakat. A bíróságok a vezetőhelyettes fogalmának megállapításakor figyelmen kívül hagyták az EBH.2011.2346. számú elvi határozatban foglaltakat.
- [32] A felperes napi szinten egyeztetett és beszámolt a gazdasági igazgatónak, azonban döntési jogköre a marketingtevékenységben korlátlan volt. Az SzMSz döntési

jogosultságokra vonatkozó rendelkezéseit tévesen értelmezték a bíróságok. A felperes vezető állására vonatkozó döntés a Pp. 206. § (1) bekezdésébe ütközik. A felperes a K. Fürdő működése, gazdálkodása (marketingterve) vonatkozásában döntésével meghatározó befolyást gyakorolt, és a munkáltató irányításában döntő szerepe volt.

- [33] Az eljáró bíróságok a releváns bizonyítási indítványokat mellőzték, és indokolási kötelezettségüket elmulasztották a Pp. 3. § (3) - (4) bekezdésébe, 221. § (1) bekezdésébe ütközően.
- [34] Az alperes a 2012. december 29-én kelt ellenkérelmében tanúmeghallgatást kért a felperes önálló feladatellátására vonatkozóan. 2013. szeptember 30-án K. L. meghallgatását a viszontkereseti kérelem jogalapjának alátámasztására kérte. Ezen bizonyítási indítványokat az eljáró bíróságok mellőzték. A másodfokú bíróság indokolása prejudikáló a meg nem hallgatott tanúk vallomásának tartalmára vonatkozóan.
- [35] Az alperes az utolsó tárgyaláson nem vonta vissza bizonyítási indítványait, csak újabbakat nem terjesztett elő. Az indítványozott tanúk vallomásából kiderült volna, hogy a felperes kizárólagos döntési jogosultsággal volt felruházva a munkaköréből eredő gazdasági és stratégiai kérdésekben. A tanúk meghallgatásának mellőzése, illetve az indítvány elutasítása indokolásának elmaradása olyan lényeges eljárási szabálysértés, amely csak egy megismételt eljárásban orvosolható.
- [36] A felperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában történő fenntartására irányult.
- [37] A felülvizsgálati kérelem nem alapos.
- [38] A Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény hatályba lépésével összefüggő átmeneti rendelkezésekről és törvénymódosításokról rendelkező 2012. évi LXXXVI. törvény (Mth.) 2. § (1) bekezdés alapján a 2012. évi I. törvényt e

törvény eltérő rendelkezése hiányában a hatályba lépésekor fennálló jogviszonyokra is alkalmazni kell. A (2) bekezdés szerint az egyoldalú jognyilatkozatra a közlésekor hatályos rendelkezéseket kell alkalmazni.

- [39] A fenti előírásokra tekintettel a felperessel közölt felmondásra, továbbá arra vonatkozóan, hogy a felperes a felmondás közlésekor vezető állású munkavállalónak minősült-e, az új Mt. rendelkezései voltak az irányadók.
- [40] Az új Mt. 208. § (1) bekezdése szerint vezető állású munkavállaló a munkáltató vezetője, valamint a közvetlen irányítása alatt álló, és - részben vagy egészben - helyettesítésre jogosított más munkavállaló. A (2) bekezdés értelmében a munkaszerződés a vezetőre vonatkozó rendelkezések alkalmazását írhatja elő, ha a munkavállaló a munkáltató működése szempontjából kiemelkedő jelentőségű, vagy fokozottan bizalmi jellegű munkakört tölt be, és az alapbére eléri a kötelező munkabér hétszeresét.
- [41] Az alperes a felülvizsgálati kérelmében alaptalanul hivatkozott az új Mt. 208. § (1) bekezdés 2. fordulatra, miszerint a felperes vezető állású munkavállaló volt, mert a vezető állású munkavállaló közvetlen irányítása alatt állt, és helyettesítésére volt jogosított. Az eljáró bíróságok a bizonyítékok helyes mérlegelésével [Pp. 206. § (1) bekezdés] állapították meg, hogy a felperes nem volt a törvény erejénél fogva vezetőnek minősülő munkavállaló.
- [42] Az SzMSz 2.2. pontja alapján az ügyvezető igazgató volt az alperes vezetője, akit távollétében, vagy akadályoztatása esetén a főigazgató helyettesített. A felülvizsgálati kérelem által sem vitatottan a felperes nem az ügyvezető igazgató, hanem a főigazgató alárendeltségében dolgozott, az ő irányításával, felügyeletével látta el a munkakörét. A peradatok szerint az alperes törvényes képviselőjét, az ügyvezetőt a felperes soha nem helyettesítette. Erre a

munkaszerződése, a munkaköri leírása és az SzMSz sem jogosította fel. Az, hogy a felperes a munkaköri feladatait önállóan végezte, és ezzel összefüggésben döntés-előkészítési feladatokat is ellátott, nem teszi az új Mt. 208. § (1) bekezdése szerinti vezetővé.

- [43] A perben az alperes által hivatkozott EBH.2011.346. számú elvi határozat nem volt alkalmazható eltérő tényállására tekintettel. A jelen esetben ugyanis a felperes nem irányította érdemben és ténylegesen az alperes teljes tevékenységét, munkaszervezetét.
- [44] Az alperes alaptalanul hivatkozott a 2006. évi IV. törvény 22. § (6) bekezdésére is. A felperest függetlenül az előzetes tárgyalásokon részt vevő alpolgármester személyétől a munkáltatói jogkör gyakorlásra jogosult alperesi ügyvezető alkalmazta, a munkaszerződést és annak módosítását is az alperes képviseletében az ügyvezető írta alá, tehát nem történt meg az alapító részéről a vezető tisztségviselő hatáskörének elvonása.
- [45] Az eljáró bíróságok jogszerű következtetést vontak le arról, hogy a felperes mivel nem volt vezető, részére indokolás nélküli felmondás nem volt közölhető, ezért a munkáltató intézkedése jogellenes [új Mt. 66. § (1) és (2) bekezdés].
- [46] A jogellenes megszüntetés jogkövetkezményeként az új Mt. 82. § (1) és (2) bekezdésében foglaltakat jogszerűen alkalmazták. E körben alaptalan az alperes összecszerűsége vonatkozó kifogása. Az alperes az elsőfokú eljárásban tartott utolsó tárgyaláson ugyanis összecszerűségében nem vitatta a felperes keresetét („A jogalapot teljes mértékben ugyanazon indokoknál fogva vitatom, mint eddig is, azonban az összecszerűséget, amelyet a felperes az utolsó keresetében megjelölt, illetve a kamatkövetelési időpontokat nem vitatom, és azt elismerem”). Miután a felperes előkészítő iratában a kártérítés és a prémium összegére vonatkozóan tett előadását az alperes nem

vitatta, így eredménnyel nem hivatkozhat a felülvizsgálati kérelmében ennek ellenkezőjére, és az elsőfokú bíróság részéről a Pp. 221. § (1) bekezdésének a megsértésére, valamint iratellenességet sem állíthat jogszerűen.

- [47] Az alperes felülvizsgálati kérelemben hivatkozott tanúbizonyítási indítványait az elsőfokú eljárásban valóban megtette. A másodfokú bíróság ugyanakkor jogszerűen mellőzte ezek teljesítését [Pp. 3. § (4) bekezdés].
- [48] A felperes vezető állására vonatkozó bizonyítási indítványt mint sürgősét a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglalt indokolási kötelezettségének eleget téve indokoltan utasította el.
- [49] A viszontkereset vonatkozásában az alperes által első fokon benyújtott beadványban tett bizonyítási indítvány K. L. vonatkozásában akként szült, hogy e tanút a tárgyalásra előállítja. A 2013. október 2-ai tárgyaláson azonban ez nem történt meg, majd ezt követően a perbeli nyilatkozatait, bizonyítási indítványait az alperes fenntartotta, de a tanú előállítására továbbra sem került sor, de elmaradt a címének bejelentése is. E nélkül pedig nem volt az alperes részéről olyan, a Pp. 167. § (1) bekezdésében foglalt tanúbizonyítási indítvány előterjesztve, amelyet az elsőfokú bíróság nem teljesített.
- [50] Az alperes a 2012. január 29-én keltezett ellenkérelmében ugyan előadta, hogy a marketingterv teljesülése, mint prémiumfeltétel a 2012. szeptember 1-jét megelőző prémiumidőszakban nem volt figyelembe véve, erre vonatkozóan azonban bizonyítási indítványt nem terjesztett elő annak ellenére sem, hogy a jegyzőkönyv szerint tájékoztatást kapott arról, hogy őt terheli annak bizonyítása, hogy a felperes a prémiumszabályzatban foglaltak alapján miért nem jogosult az általa érvényesített prémiumra.
- [51] A fentiekre tekintettel az eljáró bíróságok jogszerűen

marasztalták az alperest az elmaradt prémium összegében, és utasították el bizonyítottság hiányában a viszontkeresetet is.

[52] *A kifejtettekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdés alapján hatályában fenntartotta.*

(Kúria Mfv.I.10.482/2014.)